

‘Η «Μονομαχία γυναικῶν»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ “ΠΑΝΘΕΟΝ,, ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ “ΕΘΝΙΚΟ,,

Η ΟΡΜΗ, ή ακρίβεια, ή εύρετικότητα, ή τόλμη της ναπολεονταίου τακτικής, τὸ κοφτερό και λαμπερό ὕφος της ναπολεονταίου στιγμής της ιστορίας έχουν μείνει σαν ανάμνησι, σαν νοσταλγία, σαν διάττων οδηγὸς ἐμπνεύσεως στὴ «Μονομαχία γυναικῶν» τοῦ Σκριμπ.

Τέλεια ρυθμισμένα, σαν τὸν μηχανισμό τοῦ καλοῦ ρολογιοῦ ἀκριβείας: ἡ ἐκπληξίς, τὸ ἀπρόοπτο, ἡ περιπέτεια, οἱ συμπτώσεις και συγκρούσεις τῶν αἰσθημάτων· ἡ σύνθεσις τῶν ἐκτύπων μορφῶν τῶν προσώπων μέσα στὴ στέρεη δομὴ τοῦ θεατρικοῦ κομψοτεχνήματος, πὺν ἔχει τὴν πλαστικὴ σαφήνεια τοῦ ὀρειχαλκίνου διακόσμου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς.

‘Η τεχνικὴ ἐντέλεια τῆς ἐπεξεργασίας ἐνὸς μύθου πὺν εἶχε πολὺ πὺν καυτὴν ἐπικαιρότητα στὴ μεταναπολεόντειο Γαλλία, ἀλλὰ πὺν και σήμερα, χάρις στὰ ἀδρά ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά του, δὲν ἔχει τὴ γεῦσι ξαναζεσταμένου ἐδέσματος· ὁ ρυθμὸς τῆς κινήσεως πὺν δίνει στὰ πρόσωπα, στίς σχέσεις τους, στὴ δράσι, ἡ κομπὴ και σίγουρη θεατρικὴ ἐπίνοια τοῦ Σκριμπ· και τέλος ὁ ρυθμὸς τῆς παραστάσεως, πὺν κρατοῦσε θερμὰ τὰ εὐρήματα, πὺν δὲν ἄφησε νὰ χλιάνη ἀπὸ τὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ιστορικοῦ τοπίου, τὸν θεατρικὸν οἴστρο του· δλα αὐτὰ κρατοῦν τὸ κοινὸν δεμένο στοὺς ἐλιγμοὺς τροχιᾶς τοῦ θεατρικοῦ βιρτουόζου τοῦ αἰῶνος τοῦ Βοναπάρτη, πὺν ἀνέπτυξε, ὠργάνωσε και τυποποίησε τόσο κομπὰ τὴν τεχνικὴ τῆς θεατρικῆς μάχης και τῆς θεατρικῆς νίκης.

‘Η διανομὴ ἦταν εὐστοχη: ἔδωσε στὸν συγγραφέα τὰ πρόσωπα πὺν ταιριάζουν στοὺς ἥρωές του, στὰ λόγια τους· ἦταν ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα και δικαία: ἀπεκάλυπτε ἄγνωστες πλευρές, ἱκανότητες ὠρισμένων ἐρμηνευτῶν και προέβαλλε γνωστὲς ἀρετὲς ἄλλων:

‘Η Κάκια Παναγιώτου εἶχε τὸ ἀσφαλὲς μεγαλεῖο ἄγνωστῶν ἀπὸ τὰς δέλτους τῆς γαλλικῆς ιστορίας γυναικείων μεγαλοοργανισμῶν, πὺν γεφύρωσαν μὲ τὴν ἀτρωτὴ πλευστότητά τους ἀλυσίδα πολιτι-

κῶν κατακλυσμῶν τῆς ἡφαιστειώδους ἐκείνης ιστορικῆς στιγμῆς. ‘Ἦταν ἀπόλυτα πειστικὴ στὸ ρόλο τῆς κόμισσας ντ’ Οτρεβάλ.

‘Ο ‘Αλέκος Δεληγιάννης ἔχει τὴν ἀσυνήθη στὸ θέατρό μας ἱκανότητα νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὸν ἱπποτισμὸ στὸ πνεῦμα τῆς λατινικῆς Εὐρώπης. ‘Ο ‘Ερρίκος ντὲ Φλαβινιέλ πὺν δημούργησε εἶχε θέρμη, ὀρμή, εἰλικρίνεια, ἀρχοντιά.

‘Η ‘Αννα Κυριακοῦ ἔχει τὸ ἐνστικτώδες και τὸ ἀφελὲς πὺν χορεύεται ὁ ρόλος τῆς μικρῆς ἐρωτευμένης ἀνηψιάς Λεονίας ντὲ Βιλγκοτιέ.

‘Ο Νίκος Καζῆς ἔκανε μιὰ λαμπρὴ ἐξόρμησι ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά του — αὐτὰ πὺν γνωρίζαμε γιὰ σύνορά του, μιὰ λαμπρὴ ἐφοδο στὸν χῶρο τῆς κωμωδίας. Στόχος του ὁ δονκιχωτικὸς ἐραστὴς Γουσταῦος ντὲ Γκρινιόν. ‘Η ἐργασία του ἔχει τόλμη, φαντασία και — ὅπως πάντα — εὐσυνειδησία.

‘Ο Βασίλης Παπανίκας ἔδειξε πειστικώτατα δλες τίς πτυχές τοῦ χαρακτήρα, δλες τίς ἀντιδράσεις ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους και στὰ γεγονότα τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ ιστορικοῦ καρποῦ πὺν λέγεται «ὄργανον τῆς ἐξουσίας». Ἐδωσε μιὰ στέρεη, ξεκάθαρη, ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ‘Επάρχου βαρῶνου ντὲ Μονρισάρ.

Οἱ κ.κ. Λεωκράτης και Δημητρίεφ συμπλήρωναν πολὺ καλὰ τὴν διανομὴ.

‘Η σκηνοθεσία τοῦ Μιχάλη Μπούχλη ξέρει νὰ σέβεται και νὰ ζυγνὰ τὸ καλύτερο πὺν ὑπάρχει και στὸ ἔργο και στὸν ἥθοιο.

‘Η «Μονομαχία γυναικῶν» παίχτηκε μὲ χαριτωμένα, μὲ ἐμπνευσμένα κοστούμεια τοῦ ‘Αντώνη Φωκά, μὲ κομπὰ σκηνικά τοῦ Κλ. Κλώνη, στὴν ζωντανὴ μετάφρασι τοῦ κ. Κλέωνος Παράσχου.

Πολὺ εὐστοχη ἡ ἐπιλογὴ τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὴν ‘Ελλη Νικολαίδου.

ΑΛΕΞΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ